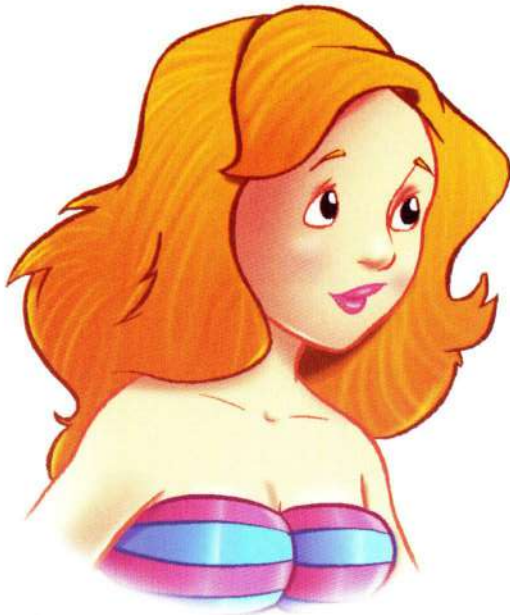

Mica Sirenă

Departe, în adâncul mării, se înălța palatul regelui mărilor și oceanelor cu ziduri de mărgean, geamuri de chihlimbar și acoperiș din scoici cu mărgăritare.

Regele era văduv, iar bătrâna lui mamă îngrijea de cele șase prințese, nepoatele ei, care erau de o frumusețe nemaivăzută. Cea mai mică dintre surori era și cea mai frumoasă. În timp ce surorile ei se jucau, ea admira o statuie de marmură a unui prinț frumos. Îi plăcea mult să asculte poveștile bunicii despre oameni.

– La vârsta de cincisprezece ani, zicea bunica, vei putea ieși la suprafața mării și vei vedea corăbiile. Dar, cum diferență dintre surori era câte un an, mica sirenă așteptă încă cinci ani. Dar iată că sosită și ziua multășteptată: mica sirenă împlini cincisprezece ani. Când ieși din mare, apa era liniștită. Nu departe plutea o corabie mare.

Mica sirenă înotă până aproape de corabie și văzu o mulțime de oameni frumos îmbrăcați. Cel mai mândru dintre ei era un tânăr prinț de vreo șaisprezece ani, care vorbea și zâmbea fermecător. Prințul era neasemuit de frumos!

Deodată, marea se tulbură, valurile se făceau tot mai mari, iar nori groși și negri se îngrămădeau pe cer. În depărtare fulgera, o furtună îngrozitoare se apropia! Corabia se legăna pe marea învolburată. Iar valurile, ridicându-se cât munții înalți, o aruncau ca pe o jucărie. Pe corabie începu învâlmășeala. Un val uriaș răsturnă corabia, care se desfăcu în bucăți. Mica sirenă îl văzu pe tânărul prinț luat de ape, pierind în valurile înspumate. Atunci ea se repezi înot printre resturile corăbiei ce pluteau deasupra apei și se cufundă în adâncuri până ajunse la tânărul prinț exact în momentul când acesta, sleit de puteri, închidea ochii, gata să moară. Ea îi susținu capul deasupra apei și se lasă cu el în voia valurilor. Când îi dădu la o parte părul ud, găsi o asemănare uluitoare cu mica statuie de marmură și se îndrăgosti.

